

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.311/2019/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Karácsonyi István ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Szűcs László ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos (tartózkodási helye) I. rendű, a dr. Szűcs László ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos II. rendű, a személyesen eljáró **III.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos III. rendű és a jogtanácsos által képviselt **IV.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű IV. rendű alperesek ellen nemvagyoni kár megtérítése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2019. május 16. napján kelt 8.P.20.435/2019/14. számú ítélete ellen az I., III. és IV. alperesek részéről 15. és 16. sorszámon előterjesztett fellebbezések alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja** és kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a III. rendű alperesnek 63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint elsőfokú eljárási költséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a III. rendű alperesnek 12 700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú eljárási költséget, és az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 20 000 (húszezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az I., II. és IV. rendű alpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 62 500 (hatvankettőezer-ötszáz) forint másodfokú eljárási költséget, és az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak személyenként 200 000 (kettőszázezer) - 200 000 (kettőszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az I., II. és a III. rendű alperesek, valamint a felperes fia, néhai **(személy neve)** 2013. április 20-án az esti óráktól kezdve italoztak **(település neve)**-n. Másnap délelőtt a II. rendű alperes házastársának tulajdonában lévő **(X)** forgalmi rendszámú **(Y)** tehergépkocsival a **(település neve)**-től kb. 4 kilométerre lévő ... tóhoz indultak. A gépjárművet ekkor a II. rendű alperes vezette, az I. és a III. rendű alperesek a tehergépkocsi utasterében tartózkodtak, míg **(személy neve)** a jármű nyitott platóján utazott, ahol ülés és biztonsági öv nem volt. A tavat elhagyva a gépjármű vezetését átvette a vezetői engedéllyel nem rendelkező, erősen ittas állapotban lévő I. rendű alperes, mellette ült a II. rendű alperes, a III. rendű alperes mögöttük utazott, míg **(személy neve)** továbbra is a nyitott

raktéren tartózkodott álló, vagy félig álló helyzetben. Az I. rendű alperes egy földes útra hajtott, ahol egy éles bal kanyar előtt előbb balra, majd váratlanul jobbra kormányozta a járművet. A manőver során az út közepén lévő ún. bakhát megdobta a gépkocsit, ami emiatt a kanyar után teljesen letért az útról. Közben a nyitott raktéren szabálytalanul szállított **(személy neve)** a stabilitását elvesztette, a gépjárműről leesett. Az esés következtében olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy a helyszínen életét veszítette. Vérében az alkohol koncentrációja a mintavétel időpontjában 3,46 g/l, míg vizeletében 4,26 g/l volt.

A balesettel összefüggésben az I., II. és III. rendű alperesekkel szemben büntetőeljárás indult, amelynek eredményeként a büntetőbíróság jogerős ítéletével (...-i Járásbíróság 4.B....., ...-i Törvényszék, 2.Bf.....) az I. rendű alperes bűnösségét ittas járművezetés büntetében és segítségnyújtás elmulasztása büntetében, a II. rendű alperes bűnösségét járművezetés tiltott átengedése büntetében és ittas járművezetés vétségében, míg a III. rendű alperes bűnösségét segítségnyújtás elmulasztása vétségében állapította meg.

A balesetben részes jármű a IV. rendű alperesnél rendelkezett kötelező felelősségbiztosítással.

(Személy neve) a káreseménykor munkanélküli státuszban volt, 8 általános iskolai osztályt végzett, a felperessel élt közös háztartásban, a családi gazdaságban dolgozott. Nem élt önálló életet, megtakarított pénzzel nem rendelkezett. Rendszeresen fogyasztott alkoholt, az esetek nagy százalékában leittasodott.

A felperes módosított keresetében 2 500 000 forint nem vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Az I-III. rendű alperesekkel szemben igényét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) 345. § (1) bekezdésére, 75. § (1) bekezdésére, 76. §-ára, 84. § (1) bekezdésére, a IV. rendű alperes esetében a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2009. évi LXII. törvény (Kgf.) 12. §-ára alapította. Követelését azzal indokolta, hogy sérült a teljes családban éléshez fűződő joga az I-III. rendű alperesek jogellenes, felróható magatartásával okozati összefüggésben. A kártérítés mértékét a büntetőeljárásban feltárt tények alapján határozta meg azzal, hogy **(személy neve)** felróható közrehatásának arányát 50 %-os mértékben figyelembe vette követelése összegszerűségének megjelölésekor.

Az I-II. rendű alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Véleményük szerint törvényi engedmény folytán helytállásra a IV. rendű alperes köteles a kötelező gépjármű- felelősségbiztosítás alapján. Kérték figyelembe venni, hogy a felperes gyermeke figyelmeztetés ellenére, súlyos alkoholos befolyásoltság alatt tartózkodott a gépjármű nyitott platóján. Az I. rendű alperes kiemelte továbbá, nem tudott arról, hogy **(személy neve)** hol utazott, és arról sem, hogy felállt a platón. Érvelése szerint lényegében a néhai hozta magát olyan helyzetbe, amelynek következménye a halálos eredmény lett. Vitatta a személyiségi jogsértés tényét is, véleménye szerint a felperes arra konkrét tényállítást nem tett.

A III. és a IV. rendű alperesek ugyancsak a kereset elutasítását kérték. A IV. rendű alperes kifejtette, **(személy neve)** szabálytalanul, álló helyzetben utazott a gépjármű nyitott platóján, súlyos fokú alkoholos befolyásoltság állapotában, így szándékos magatartásainak sorozata vezetett a halálos eredményhez. Másodlagos védekezésében a felperes javára megítélhető nem vagyoni kártérítés összegét 1 millió forintban tartotta reálisnak.

Az elsőfokú bíróság - az ítéletábla Pf.I.20.400/2018/5. számú végzése alapján megismételt eljárásban hozott - ítéletével 2 500 000 forint nem vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére kötelezte az I., II. és IV. rendű alpereseket, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az 1959-es Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 84. §-ára, 339. § (1) bekezdésére, valamint 345. § (1) bekezdésére utalva rámutatott, az I. és a II. rendű alperesek kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes magatartás

önmagában megvalósult azzal, hogy az általuk elkövetett bűncselekménnyel (járművezetés tiltott átengedése, ittas járművezetés) okozati összefüggésben következett be a felperes gyermekének halála, s ezáltal a felperes emberi méltóságból, mint a személyiségi jogok anyajogából levezethető családi kapcsolathoz, valamint az egészséghez fűződő személyiségi jogának a sérelme. Megállapította, a III. rendű alperes magatartása, nevezetesen a segítségnyújtás elmulasztása nincs közvetlen kapcsolatban **(személy neve)** halálával, s így a felperest ért személyiségi jogsértéssel sem, s mivel az oksági összefüggés hiányában a kártérítési felelősség jogalapja nem áll fenn, vele szemben a keresetet elutasította. Kifejtette, az elhunyt rendkívüli alkoholos befolyásoltsága és felelőtlenége is közrehatott a halálos eredmény bekövetkeztében, azonban ezek önmagukban, az I. és a II. rendű alperesek közrehatása nélkül nem vezettek volna a halálához. A IV. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet az I. és a II. rendű alperesek, mint biztosítottak magatartásáért való - a Kgf. 12-13. §-ai és 28. § (1) bekezdése alapján fennálló - helytállási kötelezettségére figyelemmel ítélte megalapozottnak.

A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor mérlegelte a beszerzett bizonyítékokat, a meghallgatott tanúk vallomásait. Kiemelte, a néhai fiatal felnőttkorban hunyt el, alkalmi munkát végzett, életvitelében a családon és munkán kívül egyéb tevékenység, barátok, hobbi, művelődés, kultúra nem játszott szerepet. A felperesnek, mint anyának az egyetlen fiúgyermekéhez kötődő gondoskodása, érzelmi kapcsolódása a gyermek felnevelését és felnőtté válását követően is fennmaradt. A megélt lelki trauma pedig nem kell, hogy arányban álljon az elvesztett gyermek személyiségével, családi gazdaságban betöltött szerepével.

Az ítélet ellen valamennyi alperes fellebbezett.

Az I. és a II. rendű alperesek jogorvoslati kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének őket érintő részében annak megváltoztatására és a kereset velük szembeni elutasítására irányult. Az I. rendű alperes kifejtette, **(személy neve)** magatartása elháríthatatlan volt, önhibájából eredő ittassága eredményezte olyan súlyos sérülés elszenvedését, ami a halálához vezetett. Kiemelte, a büntetőeljárás során beszerzett szakvélemény szerint a platón ülve a baleset nem következett volna be.

A II. rendű alperes - nem vitatva, hogy üzembentartó - szintén arra hivatkozott, közvetlen károkozónak nem tekinthető, magatartása nem hatott közre a kár bekövetkeztében.

A III. rendű alperes fellebbezése az ítélet részbeni megváltoztatására és részére - pernyertessége folytán - perköltség megállapítására irányult.

A IV. rendű alperes fellebbezésében elsősorban az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását, másodsorban a nemvagyoni kártérítés 1 000 000 forintra való leszállítását kérte. Az 1959-es Ptk. 345. § (2) bekezdésére hivatkozva hangsúlyozta, **(személy neve)** felróható, felelőtlen, a közúti közlekedés szabályait sértő magatartása - amely gyakorlatilag a szándékossággal egyenértékű - idézte elő a káreseményt, ezt a körülményt azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, azt nem kellő súllyal értékelte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján való helybenhagyására irányult.

Az I., II. és IV. rendű alperesek fellebbezése **alaptalan**, a III. rendű alperesi fellebbezés **alapos**.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel, - a per főtárgyát érintően - érdemi döntésével és annak indokaival az ítéletábra egyetért. A fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat.

Az I., a II. és a III. rendű alperesek eltérő jogalapon ugyan, de mindhárman felelősséggel tartoznak néhai **(személy neve)** halálért, és az ennek folytán a felperest ért nem vagyoni hátrányokért.

Az I. rendű alperes, mint a perbeli - ún. veszélyes üzemnek minősülő - gépjárművet a baleset bekövetkezésekor vezető, de a gépkocsi üzembentartójának nem tekinthető személy felelősségének megítélésére a kártérítési felelősség 1959-es Ptk. 339. § (1) bekezdésében rögzített általános szabálya vonatkozik (BH1992. 242.), azaz a felperest ért nem vagyoni kár megtérítésére akkor köteles, ha a káresemény (a halálos kimenetelű baleset) az ő felróható és jogellenes magatartásával okozati összefüggésben következett be. Az I. r. alperes fellebbezésében - annak tartalmát tekintve - lényegében az okozati összefüggés hiányára hivatkozással állította, hogy a felperest ért nem vagyoni kárért nem tartozik helytállni, ez a védekezése azonban az alábbiakban kifejtendők szerint alaptalan.

A II. rendű alperes közvetlen károkozónak nem tekinthető, azt azonban nem vitatta, hogy a balesettel érintett gépjármű üzembentartója, így az ő felelőssége az 1959-es Ptk. 345. § (1) bekezdése alapján bírálendő el. Eszerint aki fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytat, köteles az ebből eredő kárt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan ok idézte elő, amely a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül esik. A II. rendű alperes szerint a perbeli esetben ilyen elháríthatatlan külső oknak minősül néhai **(személy neve)** magatartása, nevezetesen az a körülmény - amelyre egyebekben az I. rendű alperes is alapította az okozati összefüggés hiányát -, hogy a gépjármű platóján állva, vagy félig álló helyzetben utazott. Kétségtelen, hogy a néhainak ez a magatartása közrehatott a baleset bekövetkezésében - ezt a felperes is elismerte -, viszont nem ez volt annak egyedüli oka, és nem is volt elháríthatatlan. Tény ugyanis, hogy ha a néhai nem a platón utazik, hanem az utastérben, nem esett volna le a mozgásban lévő gépjárműről, s nem veszti életét. Az tehát, hogy a néhai a platón utazott, releváns oksági kapcsolatban áll a káreseménnyel, azt pedig az I. és a II. rendű alperesek megakadályozhatták volna, hogy ott utazzon, s ennek a megakadályozása (elhárítása) nemcsak hogy objektíve lehetséges volt a számukra, hanem az adott helyzetben ez lett volna részükről az általában elvárható magatartás. Lényeges ugyanis, hogy a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (KRESZ) 3. § (1) bekezdés c) pontja szerint, aki a közúti közlekedésben részt vesz, köteles úgy közlekedni, hogy a személy- és vagyonbiztonságot ne veszélyeztesse, másokat közlekedésükben indokolatlanul ne akadályozzon, és ne zavarjon. A 46. § (1) bekezdés előírja, személyt szállítani csak a járműnek e célra kialakított álló- vagy ülőhely részén szabad. Álló utast csak autóbuszon, trolibuszon és villamoson szabad szállítani. Bár az az eljárás során nem volt vizsgálat tárgya, hogy az I. rendű alperes, aki ittasan vezetett, követett-e el olyan vezetéstechnikai hibát, amely előidézte a balesetet, az azonban kétségtelenül megállapítható, hogy az általa vezetett jármű nem esik abba a kategóriába, ahol álló utast lehetne szállítani, ezért a KRESZ fenti szabályainak a megszegése mindenképpen okozati összefüggésben áll a bekövetkezett káreseménnyel. A károsult, illetve a balesettel érintett személy felróható és közreható magatartása pedig csak akkor minősül a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül eső elháríthatatlan oknak, ha a baleset a legnagyobb gondosság, a közlekedési szabályok maradéktalan megtartása mellett is elkerülhetetlen volt, tehát a baleset elhárítása a gépjármű vezetője (üzembentartója) számára objektíve lehetetlenné vált (hasonlóan: BH1977. 146.). Az I. rendű alperes a fentiekben kifejtettek szerint megszegte a közlekedési szabályokat, s miután ez a közlekedési szabályszegés okozati összefüggésben áll a bekövetkezett balesettel, ez eleve kizárja a II. rendű alperes elháríthatatlan külső okra való hivatkozásának a sikerét. Utal ezzel összefüggésben az ítéletábra arra, nem minősül elháríthatatlannak a kár bekövetkezése egyebekben akkor sem, ha a károkozónak azon körülményekből, amelyeket ismert vagy ismernie kellett volna, számítania kellett a káresemény bekövetkezésének lehetőségével. A perbeli esetben egyértelműen ismert volt az I. és a

II. rendű alperesek előtt, hogy **(személy neve)** alkoholos befolyásoltság alatt áll, és az is, hogy nem a gépjármű utasterében utazik. Az I. és a II. rendű alpereseknek tehát kellő előrelátás esetén számítaniuk kellett és lehetett arra, hogy az ittas, kellő biztonsági felszerelés nélkül, szabálytalanul a platón utazó személy leeshet. Nem tekinthető ezért a baleset elháríthatatlannak, hiszen ha az I. és II. rendű alperesek megakadályozzák, hogy **(személy neve)** a raktérben utazzon, a baleset nem következik be.

Mindezekből következően mind az I. rendű, mind a II. rendű alperesek - előbbi közvetlen károkozóként az 1959-es Ptk. 339. § (1) bekezdése, az utóbbi pedig üzemmentartói minőségében a 345. § (1) bekezdése alapján - felel a néhai **(személy neve)** halála miatt a felperest ért nem vagyoni kárért.

A peres felek között nem volt vitás a gépjárműre vonatkozó, a IV. rendű alperessel fennálló érvényes felelősségbiztosítási szerződés léte. A Kgf. 12. §-a szerint a biztosítás kiterjed a felelősség kérdésének vizsgálatára, és azoknak a megalapozott kártérítési igényeknek a kielégítésére, amelyeket a biztosított személyekkel szemben a biztosítási szerződésben megjelölt gépjármű üzemeltetése során okozott károk miatt támasztanak. Miután a felperes kereseti követelése a felelősségbiztosítási szerződésben megjelölt gépjármű üzemeltetésével okozott kár megtérítésére irányult, a normatív kárfogalom pedig a jelen ügyben alkalmazandó 1959-es Ptk. hatálya alatt egységes, s eltérő speciális szabályt a Kgf. sem rögzít, a IV. rendű alperes helytállási kötelezettsége - ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította - fennáll.

Csak utal az ítélet arra, nincs jogi akadálya annak, hogy a károsult a felelősségbiztosító mellett magát a károkozót, illetve az üzemmentartót is perelje az okozott kár megtérítésére. Ebben az esetben a károkozó, az üzemmentartó és felelősségbiztosítója egyetemlegesen felelnek (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) Pfv.VI.20.493/2011.).

Az alperesek nyomtatékosan hivatkoztak a károsult felróható közrehatására. Az 1959-es Ptk. 340. § (1) bekezdése és 345. § (2) bekezdése értelmében nem kell megtéríteni a kárt annyiban, amennyiben az a károsult felróható magatartásából származott. A károsult önhibája kármegosztást, a nem vagyoni károk tekintetében pedig kármérséklést eredményez olyan arányban, amilyen arányban felróható közrehatása a kár bekövetkezéséhez hozzájárult. Nem egységes a bírói gyakorlat a hozzátartozói kárigények elbírálása esetén az elhalt károsult közreható magatartásának értékelést tekintve. A perbeli esetben azonban ennek nem volt jelentősége, mert a felperes **(személy neve)** közrehatását nem vitatta, annak mértékét 50 %-os arányban határozta meg, s erre figyelemmel szállította le keresetét 2 500 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

A továbbiakban az alperesi fellebbezések alapján azt kellett értékelni, az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés - az elhunyt közrehatását is figyelembe véve - arányban áll-e a felperesnek okozott nem vagyoni hátránnyal. A nem vagyoni kártérítés alapja valamely személyhez fűződő jog megsértése. Az 1959-es Ptk. 75. § (1) bekezdése általánosságban védi

a személyhez fűződő jogokat, kimondva, hogy azokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E kötelezettség megsértése esetén a jogosult az 1959-es Ptk. 84. §-ában foglalt jogkövetkezmények alkalmazását követelheti a jogsértőtől, így egyebek mellett vagyoni és nem vagyoni kárigényt érvényesíthet a polgári jogi felelősség szabályai szerint (84. § (1) bekezdés e) pont). Az alperesek azt lényegében nem vitatták, hogy fia halálával sérült a felperes személyhez fűződő joga, s ebből eredően nem vagyoni hátrányok érték, e tekintetben a felperes által megjelölt összegszerűséget

kifogásolták, azt aránytalanul magasnak minősítették. A hozzátartozó halála miatt érvényesített nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásakor értékelni kell az elhunynak az igényt érvényesítő hozzátartozóval fennállt kapcsolatának tartalmát, a családban betöltött szerepét. Különösebb bizonyítás nélkül is köztudomású tény, hogy a gyermek elvesztése egy szülő számára különösen fájdalmas, nehezen feldolgozható lelki sérülést okoz, amely az érzelmi életre, a mindennapokra negatív hatást gyakorol. Kártérítési jogi szempontból nincs jelentősége annak, hogy az érintett hogyan dolgozza fel a krízist, ehhez igénybe veszi-e szakértő segítségét. A gyermek halála miatti megrázkódtatás a szülő pszichéjében fejt ki azt a hatást, amellyel meg kell küzdenie, a feszültség, a stressz, a veszteség miatt érzett lelki fájdalom, emellett a szülővel közös háztartásban élő, közös gondálgatást folytató nagykorú gyermek esetén a mindennapi teendők átszervezése, az elhunyt által addig ellátott feladatok kényszerű átvétele valószínűleg azt a fizikai és pszichikai többletterhet, mint eszmei hátrányt, amelynek ellensúlyozására a nem vagyoni kártérítés szolgál. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás adatai, köztük a meghallgatott tanúk vallomása alapján mindezen körülmények okszerű mérlegelésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a lezártított kártérítési arányban áll a felperest ért hátrány súlyával.

Megalapozottan kifogásolta ugyanakkor a III. rendű alperes fellebbezésében, hogy pernyertessége ellenére az elsőfokú bíróság nem állapította meg a javára elsőfokú perköltséget.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján részben - a III. rendű alperes perköltségének viselésére vonatkozóan - megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az eredményesen fellebbező III. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült - a jogi képviseletét ellátó ügyvéd munkadíjából álló - perköltségének viselésére, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján, a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg. A pertárgyérték alapján számíthatóhoz képest csökkentett munkadíjat vett figyelembe tekintettel arra, hogy a III. rendű alperes ellenkérelmet csak a megismételt eljárásban terjesztett elő, és a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg.

Az eredménytelenül fellebbező I., II. és IV. rendű alpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján ugyancsak a fenti IM rendelet szerint kötelezte a felperes jogi képviseletével az I., a II. és a IV. rendű alperesek fellebbezésével összefüggő, másodfokú eljárásban felmerült költségének viselésére.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viselésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint - pervesztességükhöz igazodóan - kötelezte a felperest, valamint az I., II. és IV. rendű alperest.

Szeged, 2019. november 12.

Dr. Szeghő Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró

